

Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság
1.Gf.21.471/2014/4. szám

A Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság a Dr. Szijártó Marcell Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek**, - a Dr. Csere Ügyvéd Iroda által képviselt **alperes** ellen **6.735.445,- Ft és járulékai megfizetése** iránt indított perében a Bicskei Járásbíróság 5.G.20.223/2013/25. számú ítélete ellen az alperes által 26. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

az elsőfokú ítéletet **megváltoztatja**,

és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt **750.000,-** (hétszázötezer) Ft első- és másodfokú perköltséget.

Ezen ítélettel szemben további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen - amellyel az alperest 5.612.871,- Ft tőke, továbbá ezen összeg után 2013. március 14. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal, míg 2013. július 1. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8%-kal növelt késedelmi kamata, valamint 590.000,- Ft perköltség felperes javára történő megfizetésére kötelezte - az alperes fellebbezett, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint helytelen és téves következtetéseket vont le az elsőfokú bíróság az eljárás során, egyes bizonyítékokat nem értékelt megfelelően, olyan többletállításokat társított felperesi nyilatkozatok mellé, amelyeket azok nem tartalmaztak.

A szerződéses együttműködés minden partner részére kötelezettség, a jogszabályok nem tesznek különbséget a küldemények kis vagy nagy cég általi átvétel között. A

felmondási idő lejártá előt 45 nappal megelőzően postára adott szerződésfelmondás kellő időben megküldöttnek minősül. A másik fél szerződésfelmondásról történő tudomásszerzése körében hivatkozott arra, hogy az e-mailben történő továbbítás megkísérlésének vizsgálata szükségtelen és irreleváns jelen ügyben, mivel az e-mailben történő továbbítás a kézbesítéssel hatályosul, a felperes azonban egyoldalúan kijelentette a 2012. december 28-án kelt e-mailjében, hogy nem fog tudni e-mailt fogadni, így nem bír jelentőséggel az a körülmény, hogy az alperes a 2012. december 20. napján postára adott felmondást követően megkísérelte-e azt e-mailben is elküldeni, mert amikorra az alperes számára egyértelművé vált, hogy a felperes nem keresi a levelet, és nem érhető el a székhelyén, már nem volt lehetősége e-mailt küldeni, így a felmondás az e-mail elküldése esetén sem tudott volna hatályosulni a felperes részére saját felróható magatartása folytán.

Hivatkozott továbbá az alperes a felek korábbi gyakorlatára, miszerint 2001. évtől folyamatos együttműködésük során sosem került sor a szerződéses kapcsolat végleges felszámolására, így a felperes, amikor anélkül kapott ajánlott, tértivevényes levelet, hogy az alperessel előtte telefonon vagy e-mailben egyeztetett volna szerződésmódosítás, szerződésfelmondás és új szerződés megkötése tárgyában, alappal feltételezhette, hogy szerződésfelmondás érkezett részére postai úton. Életszerűtlen az a felperesi magatartás, hogy a vele hosszú évek óta szerződéses kapcsolatban álló partnertől nem kérdezi meg, hogy mit kíván neki levélben, majd futár útján kézbesíteni - különösen úgy, hogy az e-mailben történő kommunikációt maga zárta ki - nyilvánvalóan azért, mert a felek korábbi gyakorlatára alapítva tudta, hogy mit tartalmaz a boríték.

Az elsőfokú bíróság azon megállapításával kapcsolatban, miszerint az alperes sosem kézbesített felmondást e-mail útján, előadta, hogy korábban soha nem is fordult elő olyan eset, hogy egy szerződéses partnert ne lehetett volna megtalálni a székhelyén, illetve hogy az 18 munkanapig ne keressen egy levélküldeményt. Jelen esetben azonban nem zárható ki, hogy az alperes nem élt volna ezzel a lehetőséggel akkor, amikor tudatosult benne, hogy a felperes nem veszi át a levelet, bár az ügy szempontjából irreleváns ez a körülmény.

Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében tényként értékelte, hogy a felperesi társaság képviselője és a futárral kézbesített küldeményt átvevő felperesi képviselő lakcímén tartózkodó, vele azonos vezetéknevű nagykorú személy nem állnak rokoni kapcsolatban. Ezt azonban az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, erre vonatkozóan semmiféle hitelt érdemlő bizonyíték nem került becsatolásra, így álláspontja szerint ellenkező bizonyításáig a felperesi képviselő cégnyilvántartásban szereplő lakcímén tartózkodó, vele azonos vezetéknevű nagykorú személy a felperesi képviselő hozzátartozójának tekintendő.

Az elsőfokú ítélet azon megállapításával szemben, miszerint nem nyert bizonyítást, hogy a felperesi képviselő futár útján értesült a szerződésfelmondásról, hivatkozott XY felperesi tanúnak a 2014. március 6-i tárgyalási napon tett, a tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal első bekezdésében rögzített tanúvallomására, amely szerint ő a felmondásról a felperesi ügyvezető, XX által értesült, aki annyit mondott neki, hogy az alperes felmondta a szerződést, és futárral kézbesített. Az alperes ennek alapján - az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően - igazoltnak látja azt a tény, hogy XX a felmondásról futár útján

értesült, ezért az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesi képviselő a futárral történő felmondásról 2013. január 14. napján értesült, ugyanis erről sem az említett tanú nem tett nyilatkozatot, sem máshonnan nem derül ez ki.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a tanú vallomásának azt a részét, miszerint nem tudja, hogy mi történt előbb, az, hogy az alperes felmondta a szerződést, vagy az, hogy a munkaviszonya megszűnt, legfeljebb egy-két hét telhetett el a két időpont között. A tanúnak nem lehetett volna tudomása az egy-két hét időtartamról, ha nem ismerte volna pontosan a kézbesítési dátumokat, és érdekes egybeesés, hogy a futárral történő felmondás január 2. napján, a levél tanú általi átvétele és a tanú munkaviszonyának megszűnése a felperesi társaságnál pedig január 14. napján történt, tehát éppen tizenkettő nap telt el a két esemény között, ami szintén azt támasztja alá, hogy a felperesi képviselő nem 2013. január 14. napján, a „volt” munkavállaló által átvett levélből értesült a felmondásról, hanem a futárral történő kézbesítés alapján. A tanú tehát kifejezetten állította, hogy XX ügyvezetőtől értesült a szerződésfelmondásról, pedig a tértivevényes küldeményt ő maga vette át, és állítása szerint ő bontotta ki azt január 14. napján. Ennek alapján, ha nem a levélből értesült a tanú a szerződésfelmondásról, amit maga vett át, hanem az ügyvezetőtől, akkor az kizárólag a levél átvételét megelőzően lehetett, vagyis az ügyvezető már azt megelőzően tudott a felmondásról, hogy a levelet a tanú 2013. január 14. napján átvette. Szerinte kétségtelen tehát, hogy a felperesi ügyvezető futár útján értesült a szerződésfelmondásról, mégpedig január 14. napja előtt.

Hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint a felperesi ügyvezető futár útján a felmondás napján értesült a szerződésfelmondásról, ezzel ellenkező tény a felperes nem igazolt, és annak igazolására nem is hívta fel az elsőfokú bíróság. Életszerűtlennek tartotta, hogy a felperes nagykorú hozzátartozója átvesz egy küldeményt, ami nem neki szól, hanem a felperesi ügyvezetőnek, majd nem értesíti róla a címzettet, és az alperesi társaságnak sem juttatja vissza a küldeményt.

Az általában elvárható magatartás körében kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet indokolásában szerepel a Magyar Posta Zrt. állásfoglalására való hivatkozás, amely szerint a felperes részére korábban nem sikerült a székhelyén sikeres kézbesítést véghezvinni, mivel a felperes részéről nem tartózkodtak a címhelyen. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ennek alapján helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy az alperes úgy járt el, ahogyan általában elvárható, hiszen független és érdektelen harmadik szolgáltató fél nyilatkozata szerint sem volt megtalálható a felperes a székhelyén, így az alperes sem tudta volna őt ott elérni.

Megjegyezte, hogy - a szövegekörnyezet alapján helyesen - a felperes az első értesítő elhelyezését követően tizennyolc munkanappal később kereste a levelet. Irreleváns, hogy a posta részéről elmulasztották bedobni a második értesítőt, ugyanis a felperes a küldemény érkezéséről az első értesítő útján 2012. december 27. napján értesült, így rosszhiszemű magatartása többek között abban is áll, hogy akkor kereste a levelet, amikor a jogszabályok szerint abban már nem bízhatott, hogy a levél még mindig a postán lesz, mivel már régen eltelt az első értesítés óta a levél visszaküldésére a jogszabály szerint nyitva álló határidő.

Hivatkozott arra, hogy a 2014. április 22. napján kelt előkészítő irat 2. oldalának V. pontja részletesen tartalmazza, és okirati bizonyítékkal alá is támasztja, hogy a felperes postaiküldemény-átvételi gyakorlata a felek szerződéses kapcsolata alatt két munkanap volt. Az alperes így okkal bízhatott abban, hogy ez jelen esetben sem lesz másképpen. A felperes semmivel nem igazolta, és nem mentette ki magát, hogy a korábbi gyakorlatával ellentétben miért olyan időben kereste a postai küldeményt, amikor nyilvánvalóan tudta, hogy az nincs is a postán. A posta hibája, hogy a felperes a levelet még egyáltalán a postán érte. A felek szerződéses időszak alatt tanúsított magatartása a felek szerződéses gyakorlatává válik, így az alperes - álláspontja szerint - joggal és alappal feltételezhetette azt, hogy a küldemény átvétele a felperes korábbi gyakorlata alapján nem igényel több időt a korábbi két munkanapnál, azzal azonban semmilyen körülmények között nem számolhatott, hogy az jelen esetben tizennyolc munkanapot fog igénybe venni a felperes részéről, különösen arra tekintettel, hogy a felperes maga kérte a 2012. december 28. napján kelt, e-mail fogadást korlátozó üzenetében a küldeményeknek részére kizárólag postai úton való kézbesítését.

Az alperes álláspontja szerint szintén tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy egy „kis” cég levélküldemény-felvételi szokásaira külön tekintettel kell lennie egy „nagy cégnek”. A jogszabályok ugyanis nem tesznek különbséget a cégek mérete vagy foglalkoztatottainak létszáma alapján a levélküldemény-felvételi jogok és kötelezettségek között. XY felperesi munkavállaló 2012. december 28. napján, vagyis egy nappal a postai értesítő átvételét követően igazoltan munkát végzett, e-mailt küldött az alperesnek a levelek korlátozása kapcsán, így volt alkalmja és lehetősége értesülni a küldemény érkezéséről, sőt át is tudta volna azt venni, különös tekintettel arra, hogy aznap munkanap volt. Véleménye szerint - az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal ellentétben - a „szabadságolások” nem adnak felmentést a felperesnek a levélküldemények átvétele és nem keresése alól. Az első munkanap 2013. január 2. napja volt, azonban a felperes még akkor sem kereste a levelet, csak további kilenc munkanap elteltével.

Vitatta az elsőfokú bíróság azon megállapítását is, miszerint az alperesi társaság nem adta fel kellő időben a felmondást. A 30 napos felmondási időre tekintettel 45 nappal a felmondási idő lejártát megelőzően került postára adásra a küldemény. A 2013. február 3. napjára szóló felmondás 2012. december 20. napján történő postára adása nem tekinthető sem elkésztettnek, sem későnek. Korábban is előfordult olyan eset, hogy munkaszüneti nap követte a küldemény feladását, az azonban nem akadályozta akkor a felperest abban, hogy a második munkanapon átvegye a küldeményt, kizárólag jelen esetben került erre sor.

Nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon megállapításával sem, mely szerint az e-mail fogadás korlátozása nem minősül szerződésmódosításnak, csupán akadályközlésnek. Ennek alapján, ha a postai utat és a telefaxot is kizárják, valójában csak akkor lehet felmondani a szerződést, amikor az a felperesnek kényelmes és alkalmas, azzal, hogy ők nem módosították a szerződést egyoldalúan, csupán akadályt közöltek. Egy szerződéses kapcsolatban egyik féltől sem elvárható, hogy kizárólag akkor mondhassa fel a szerződést, ha az a másik félnek alkalmas, ilyen mértékben nem lehet a szerződés szerinti jogokat visszaélészerűen gyakorolni.

A felperes rosszhiszeműségének bizonyítására az alperes előadta, hogy a felperes korábban, több mint tíz év alatt csak és kizárólag akkor kapott tértivevényes levelet az alperestől, ha abban szerződésmegszüntetés és új szerződés volt, melyet előzőleg e-mailben egyeztettek, most azonban új szerződésről vagy módosításról nem tárgyaltak a felek előzőleg, így a felperes nyilvánvalóan tudta - hiszen rá is kérdezett -, hogy a levélküldeményben nagy valószínűséggel szerződésfelmondás található. Ezt támasztja alá az alperes szerint az a tény is, hogy a felperes tizennyolc munkanapig nem kereste a küldeményt. Korábban soha nem zárta ki az e-mail fogadást sem, kizárólag 2012. december 28. napján, éppen egy nappal azután, hogy a levélküldemény érkezéséről 2012. december 27. napján a postai értesítő révén tudomást szerzett. Nyilvánvalóan tudta, hogy mi található a levélben, mert a 2013. január 2-i telefonos megkeresésre, hogy kapott-e levelet, nem kérdezett vissza, hogy mi van a levélben, mikor futár kereste az alperestől, nem kérdezte meg, hogy mi van a levélben, a futárt nem irányította más címre a székhely helyett, ha ott nem elérhetőek. Az általánosan elvárható jóhiszemű magatartás a felperes részéről nem a tanúsított magatartás lett volna, miszerint 18 munkanapig nem keresi a levélküldeményt, e-mailben nem elérhető, a székhelyén nem tartózkodik, futárt nem irányít át, és nem teszi magát elérhetővé semmilyen csatornán a partner felé ezzel korlátozva a szerződésfelmondást kizárólag arra az időre, amely neki alkalmas. A felperes semmilyen módon nem igazolta az e-mail korlátozás szükségességét és a szerverproblémát. Az általa csatolt irat mindössze azt tartalmazta, hogy az egyik szolgáltatóval felmondásra került a szerződés, arra azonban nem utalt, hogy bármikor is a szerződésfelmondás alatt a szolgáltatás korlátozásra kerülne. Az elsőfokú bíróság olyan kiterjesztő értelmet társított a szolgáltatóval való kapcsolat megszüntetését tartalmazó iratnak, amelyet az nem tartalmaz, és nem is olvasható ki belőle, így az alperes álláspontja szerint a szerződés ilyen mértékű egyoldalú módosítása a felperesi társaság azon rosszhiszemű magatartására vezethető vissza, hogy a szerződésfelmondást nem kívánta átvenni, csak a számára alkalmas időben, és tudta, hogy az alperes által küldött levélben szerződésmódosítás található.

Állította, hogy a jognyilatkozatukat a futárral való kézbesítés tette hatályossá 2013. január 2-án. A postai kézbesítés két héttel később történt, a felmondás 2013. január 14-én, a tényleges átvétellel ismételen hatályossá vált. A felmondás tehát két módon is hatályosult. A felmondási határidő a futárral való kézbesítéstől számítható, mert az volt a korábbi.

Aránytalannak tartotta a felperesi perköltség tekintetében az elsőfokú bíróság által megítélt ügyvédi munkadíj mértékét, ugyanis a felperesi képviselő összesen három darab egyoldalú előkészítő iratot készített, melyek összeállításához és a tárgyalásokon való megjelenéshez aránytalan és eltúlzott az elsőfokú ítéletben megállapított 254.000,- Ft ügyvédi munkadíj.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Hivatkozott arra, hogy a vállalkozási szerződés 7. pontja alapján a felmondás futárral történő kézbesítése nem szerződésszerű, azt nem a társaság ügyvezetője/alkalmazottja vette át, illetőleg nem a társaság székhelyére történt a kézbesítés. Álláspontja szerint még abban az

esetben is, ha bizonyítást nyert volna, hogy a felperes ügyvezetője, XX valamilyen csatornán keresztül értesült volna arról, hogy az alperes fel kívánja mondani a szerződést, akkor is a felek között érvényben lévő szerződés és a Ctv. 7. § (1) bekezdés szerinti társaság székhelyére címzett felmondás alapján kell a szerződéses felek között a felmondási időt számolni, nem pedig az alapján, hogy egyébként XX mikor tudta, hallhatta, sejtette, hogy mire készül az alperes. Megjegyezte, hogy az alperesi hivatkozás egyébként is önellentmondó, mivel a felperesi ügyvezető értesülését veszi alapul, arra azonban nem szolgáltat bizonyítékot, hogy XX vajon mikor értesülhetett XR a felmondásról. Így ezen érvelés mentén nem is határozható meg a felmondás kezdő időpontja. A felperesi ügyvezető értesülése nem bír relevanciával. A felmondási idő a felek közötti szerződésnek és a hatályban lévő jogszabályoknak megfelelő felmondó levél átvételével kezdődik. Az ügy érdemét tekintve nem sok jelentősége van annak álláspontja szerint, hogy XY tanú vajon az átvett küldeményből értesült a felmondásról vagy a felperesi ügyvezetőtől, ugyanis rekonstruálhatatlan, hogy milyen időpontban beszélgethetett erről XY és XX. Álláspontja szerint a felmondás közlésére 2013. január 14-én került sor.

Előadta, hogy a postai értesítő 2012. december 27. napján történt bedobása nem bizonyítja azt, hogy azon a napon a felperes értesült arról, hogy levele érkezett, amelyet a postán vehet át. Az értesítőtől a küldemény tartalma nem is derült ki. A felperes eldöntheti, mikor van ideje bemenni a postára. Az alperes nem igazolta, hogy a felperes rosszhiszeműen nem vette át a küldeményt. Csak 2013. január 14-én tudtak elmenni a postára a munkaszervezés miatt, nem volt különösebb oka, hogy miért nem előbb.

Hivatkozott arra is, hogy a szerződés módosítására írásban volt lehetőség, ráutaló magatartással nem.

Azzal érvelt továbbá, hogy a felperesi alkalmazott által 2012. december 28. napján történt e-mail küldés nem bizonyíték arra, hogy az alkalmazott az e-mailt a felperesi irodából küldte, ugyancsak nincs olyan kötelezettsége egyetlen társaságnak sem, hogy a kollégáit mindennap a postahivatalba küldje.

Álláspontja szerint a 30 napos felmondási időt tartalmazó felmondásnak a felmondási idő lejártát 45 nappal megelőzően levélben történt feladása elkésettnek minősül, hiszen 15 napot hagy a levél átvételére, amely a posta kézbesítési sebességét és a kézbesítési vélelem időtartamát tekintve egyébként is szűkös, főleg karácsonyi időszakban, amelyben ezen 15 napra számos munkaszüneti nap is esett.

Előadta, hogy véleménye szerint az alperes nem bizonyította, hogy a felperes rosszhiszeműen járt volna el. XT tanú jelenleg is az alperesi társaság alkalmazottja, tehát az alperestől függő helyzetben van. Az alperes részéről az pedig csak feltételezés, hogy a felperes a 2012. december 27. napján bedobott értesítő alapján nyilvánvalóan tudta volna, hogy mi található a levélben.

Az e-mail korlátozás szükségességével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy éppen XT alperesi tanú erősítette meg azt, hogy amúgy sem küldte volna az alperes a felmondást e-

mailben. Ha el küldte volna is az alperes a felmondást e-mailben, akkor is őt terhelte volna a bizonyítási kötelezettség az e-mail felperes által történő fogadásával kapcsolatban.

Az ügyvédi munkadíj mértékét illetően előadta, hogy korrekt módon - nem ügyvédi megbízási szerződést becsatolva - a vonatkozó rendelet alapján járó ügyvédi munkadíjat jelölte meg ügyvédi költségként. Az előkészítő iratok megszerkesztésén és a tárgyalásra való felkészülésen túl az 5 tárgyaláson való - az ügyvédi iroda székhelyétől eltérő - megjelenéssel kapcsolatos utazás idő-, illetve költségtényezőt jelent az eljáró ügyvédi iroda számára.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, a releváns tényállást helyesen állapította meg, az csak annyiban szorul pontosításra nyilvánvaló elírás miatt, hogy a felperes 2013. február 1-től a szerződés szerint szolgáltatás nyújtani nem tudott.

A törvényszék az így pontosított tényállás mellett azonban, eltérő jogi álláspontja miatt, a járásbíróság döntésével nem értett egyet.

A törvényszéknek abban a kérdésben kellett elsődlegesen állást foglalnia, hogy az alperesnek a felpereshez címzett jognyilatkozata, felmondása mikor hatályosult.

Abból kell kiindulni - és ebben a körben pontatlan volt az elsőfokú bíróságnak a jogi indokolása -, hogy a címzett jognyilatkozat olyan jognyilatkozat, amelynek a hatályosulásához az szükséges, hogy az a címzethez megérkezzen.

Az alperesnek az elsőfokú eljárásban kifejtett, fellebbezésben is hivatkozott azon álláspontja, hogy ő már 2012. december 20-án megtette ezt a nyilatkozatot, önmagában jelentőséggel nem bír, a hatályosuláshoz szükséges, hogy a jognyilatkozat megérkezzen a címzethez.

A törvényszéknek értelmeznie kellett, hogy mit jelent a címzethez való megérkezés fogalma.

Ez tartalmazza egyrészt azt a tényleges állapotot, amikor maga a jognyilatkozat tartalma ismertté válik a címzett részére, a címzett elolvassa a felmondó nyilatkozatot, azonban megérkezettnek tekintendő a jognyilatkozat akkor is, amennyiben az azt tartalmazó küldemény a címzett birtokába kerül és kizárólag az ő akaratelhatározásán múlik az, hogy a küldemény tartalmát, magát a nyilatkozatot megismerhesse.

A jognyilatkozat tehát akkor tekintendő megérkezettnek, amikor az a címzett rendelkezési hatalma alá oly módon kerül, hogy kizárólag az ő akaratelhatározásán múlik a nyilatkozat tartalmának megismerése.

Így címzetthez megérkezett a nyilatkozat, ha az azt tartalmazó küldeményt postaládában elhelyezik.

A hatályosulás szempontjából a továbbiakban közömbös, hogy a címzett a küldeményt felbontja, a nyilatkozatot elolvassa-e, avagy nem, mert ellenkező esetben az egyoldalú alakító jognyilatkozat hatályának beállása olyan személy tetszőleges akaratától függne, akivel szemben a hatalmasság a jogszabályi felhatalmazás alapján gyakorolható. Jogalkotó célja nyilvánvalóan nem lehetett az, hogy az alakító jog hatályosulását annak kötelezettje önkényétől tegye függővé, e körben a törvényszék osztotta az alperes álláspontját.

Ugyanezen indok alapján megérkezett és hatályosul a nyilatkozat akkor is, ha a címzett az átvételt megtagadja, továbbá amennyiben a postai értesítőt a küldemény érkezéséről a postafiókban hagyják, és az alapján a címzettnek lehetősége van arra, hogy ennek a tartalmát a küldemény postai átvétele útján megismerje.

Ebben a körben utal a másodfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság BH2011.68. számon közzétett álláspontjára is, amely szerint a felmondás akkor is közöltnek minősül, ha azért nem jut az érdekelt fél tudomására, mert az a kézbesítést megakadályozza.

Ebből kiindulva a törvényszéknek azt kellett vizsgálnia a továbbiakban, hogy a felek között volt-e olyan jognyilatkozat, amelynek kézbesítése ezeknek a szempontoknak megfelel.

A felek szerződéses kötelmükben rendezték a jognyilatkozatok megtételével kapcsolatos szabályokat a 2010. február 17. napján létrejött vállalkozási szerződés 7. pontjában.

Eszerint a felek kikötötték, hogy a szerződés kizárólag írásban, a felek közös megegyezésével és cégszerű aláírásával módosítható: írásban megküldöttnek tekintik a felek a postai úton megküldött és átvett ajánlott tértivevényes levelet, az igazoltan feladott és átvett telefaxot, e-mailt.

Ennek a szerződéses rendelkezésnek a nyelvtani értelme azonban a fentebb kifejtett jogi állásponthez képest eltérő, annál szűkebb, hiszen a felek írásban megküldöttnek tekintik a postai úton megküldött és egyben átvett ajánlott tértivevényes levelet. Ezt a szerződéses kikötést nyelvtani értelme alapján lehetne akként értelmezni, amely szerint a felek a hatályosulást a nyilatkozatot tartalmazó küldemény birtokbavételhez kötötték volna.

A törvényszéknek azonban a szavak általánosan elfogadott jelentésén túl vizsgálnia kellett a rPtk. 207.§ /1/ bek-ben foglalt értelmezési szabály alapján azt is, hogy a felek miként értelmezheték a szerződés megkötésekor nyilatkozataikat a másik fél feltehető akaratára is figyelemmel.

Ezen értelmezés során abból a feltételezésből kell kiindulni, hogy a felek a szerződéses jogviszonyuk fennállta alatt a kötelezettségek teljesítése során jóhiszemű módon együtt kívántak működni, amely egyben a rPtk. 277.§ (4) bekezdésből eredő kötelességük is.

Márpedig a jóhiszemű joggyakorlás rPtk. 4.§ (1) bekezdése szerinti elvét is figyelembe véve a szerződés e rendelkezését nem lehet akként értelmezni, mely szerint ha a címzett a küldemény átvételét megtagadja, a nyilatkozat nem hatályosul. Ez ellentétes lenne a hatályosulással kapcsolatban kifejtettekkel, és nem állt rendelkezésre olyan adat, mely arra mutatott volna, hogy a felek a szerződés ezen kikötésével a nyilatkozat címzettjét az átvétel megtagadásával előnyben kívánták volna részesíteni, a jogszabály tartalmától el kívántak volna térni, a szerződéses kikötést a küldemény átvételét megtagadó, nem együttműködő félre akarták volna szabni.

Erre tekintettel nem volt akadálya annak, hogy a törvényszék a fenti értelmezés mellett alkalmazza az általános szabályt.

A jelen történeti tényállás mellett azt lehetett megállapítani, hogy 2012. december 27. napján megtörtént a felmondást tartalmazó irat első kézbesítésének a megkísérlése, mégpedig a felperesnek a székhelyére, ahol ugyan a személyes kézbesítés korábban nem volt lehetséges, de a postai tájékoztatás alapján egyébként szabályszerű, az értesítés befogadására alkalmas postaláda található.

Ez pedig azt jelenti, hogy a postai szolgáltató a küldeményeket, ajánlott küldemény esetén az értesítést a postáról szóló 2003. évi CI. törvény (továbbiakban Ptv.) 16.§ (1) bekezdése alapján szabályszerűen elhelyezhette a felperesi postaládjában, levélszekrényben.

Az elsőfokú eljárásban maga a postai megkeresés is téves adatot tartalmaz, és az elsőfokú ítélet is téves álláspontra helyezkedett azonban abban a körben, hogy a felmondást tartalmazó irat hivatalos iratnak minősülne, ettől függően a szabályszerű kézbesítésnek melyek a feltételei.

A Ptv. kézbesítéskor hatályos 3.§ 10. pontja értelmében hivatalos irat a közigazgatás és az igazságszolgáltatás szervei, a fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. törvényben (a továbbiakban: Fgytv.) szabályozott békéltető testületek, valamint a magánnyugdíjpénztárak által feladott olyan könyvelt küldemény, amelynek feladásához és kézbesítéséhez (illetve a kézbesítés megkísérléséhez), valamint azok időpontjához jogszabály jogkövetkezményt fűz, illetve amely a jogszabályban meghatározott határidő számításának alapjául szolgál. A hivatalos irat az e célra rendszeresített tértivevénnyel adható fel.

Az alperes nem tartozik a rendelkezés alanyi köréhez, erre tekintettel küldeménye nem hivatalos irat, így kézbesítésre is az általános szabályok vonatkoznak.

A postai szolgáltatások ellátásáról és minőségi követelményeiről szóló 79/2004. (IV. 19.) Korm. rendelet 12.§ (2) bekezdése alapján - amely 2012. december 31. napjáig volt

hatályban - a küldeményt a postának térítvevényes formában csupán egy alkalommal kellett megkísérelnie kézbesíteni, és ezen egy alkalommal kellett az értesítőt hátrahagynia. Ennek megtörténtét követően kellett aztán a postai szolgáltatónak a küldeményt az akkor hatályos szabályok szerint a kézbesítési kísérlet és az értesítés elhelyezésének napját követő legalább 10 munkanapig még őriznie, hogy így az átvételt a címzett részére lehetővé tenni [79/2004. (IV. 19.) Korm. rendelet 23. § (1) bekezdés].

Ezért jogviszony megszűntének vizsgálata során az idővonalon 2012. december 27-ei értesítés az első pont, ahol a felmondás hatályosulása felmerülhet.

Ezt követően a törvényszéknek abban kellett állást foglalnia, hogy volt-e a felperesnek olyan kötelezettsége, hogy a postai értesítésről egyáltalán tudomást szerezzen, a tudomásszerzést követően pedig volt-e olyan időpont vagy időszak, amelyen belül a felperesnek a küldeményt a jóhiszemű joggyakorlás követelményének megfelelően át kellett volna vennie.

Vizsgálni kellett továbbá, hogy amennyiben a küldemény átvétele nem történik meg a felperes részéről, úgy a hatályosulás következményeit neki kell-e viselnie, avagy volt-e olyan igazoló ok, amely miatt ezt a küldeményt alapos okkal nem tudta az értesítés ellenére átvenni.

A törvényszék - az elsőfokú bíróság indokolásával szemben - azt állapította meg, hogy egy olyan cég, amelynek a havi forgalma vállalkozási szerződésből kitűnően több millió forint, tevékenységi köre pedig az ország területen lévő alperesi üzletekre kiterjedt, nem „kisvállalkozás”.

A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. tv. (Ctv.) 7. § (1) bekezdése alapján pedig köteles olyan munkarendet, munkaszervezetet működtetni, amely lehetővé teszi azt, hogy az üzleti életben szokásos levélküldeményeket átvegye, ha pedig a személyes átvétel nem lehetséges, akkor levélszekrénye tartalmát rendszeresen ellenőrizze és a postai felvételéről a lehető legrövidebb időn belül gondoskodjon.

Tekintettel arra, hogy a jogvitában a felmondás kézbesítése a karácsonyi időszakra esett, a törvényszék ezen időszakot illetően részben elfogadhatónak tartotta azt az elsőfokú bírósági álláspontot, hogy a két ünnep közötti időszakra nem szükségszerűen kell, hogy vonatkozzék a felperesi gazdasági társaságra a fent említett feltétlen elérhetőségi kötelezettség, így nem felróható az, hogy 2012. december 27-től a szilveszteri, újévi időszak alatti szabadságolások miatt a felperes nem gondoskodott a levélszekrény ellenőrzéséről, nem vette át a küldeményt a postán.

A másodfokú bíróság azonban már nem tudta indokoltnak elfogadni a felperesnek a fellebbviteli tárgyaláson előadott azon érvelését, miszerint olyan volt a felperes munkaszervezete, hogy 2013. január 2-án vagy 3-án, az év elindítását követően a küldemény átvételéről nem gondoskodott.

Hangsúlyozza a törvényszék, hogy a 79/2004. (IV. 19.) Korm. rendelet 23. § (1) bekezdése szerinti postai őrzés szabály, vagyis a kézbesítési kísérlet és az értesítés elhelyezésének napját követő legalább 10 munkanapos határidő nem a peres felek közötti jogviszonyra irányadó, tehát nem a nyilatkozat hatályosulásával kapcsolatos határidő, hanem az alperes, mint feladó és a postai szolgáltató között létrejött vállalkozási szerződés részét képezi, azaz a szolgáltató kötelezettséget vállal a küldemény megőrzésére, amelyből eredően a címzettnek 10 munkanapja van arra, hogy a küldeményt átvegye.

Az őrzési kötelezettség ideje azonban nem jelenti a peres felek közti szerződéses jogviszonyban azt, hogy a címzett felperesnek nem úgy kellene eljárni ezen időszak alatt a küldemény átvétele kapcsán, ahogy az adott helyzetben általában elvárható.

Cég esetén ez azt jelenti, hogy munkaszervezetüket úgy kell kialakítani, hogy az biztosítsa a levélszekrény rendszeres, kellően sűrű ellenőrzését, a küldemények minél előbbi átvételét.

A felperes más igazoló okot, ami a küldemény átvételét érintő késedelmet kimentette volna, nem jelölt meg, a 2013. január 14-i átvétel pedig már olyan mértékben elkésztettnek tekintendő, hogy az abszolút nem vehető figyelembe.

Ebből eredően tehát kellő munkaszervezés mellett 2013. január 2. de legkésőbb 2013. január 3. napján sor kellett volna, hogy kerüljön a küldemény átvételére, amelyet azonban a felperes saját mulasztásával megghiúsított.

A fent kifejtettek tükrében mivel nem dönthet önkényesen arról, hogy a címzett jognyilatkozat hatályosulása mikor következik be, erre tekintettel a törvényszék azt állapította meg, hogy az alperes címzett jognyilatkozata legkésőbb 2013. január 3. napján a felpereshez megérkezett, ebből eredően a felmondás legkésőbb 30 nappal később bekövetkezett.

Ennek pedig következménye, hogy a felperest az ezt követő időszakra a megszűnt szerződésre tekintettel semmiféle vállalkozói díj nem illeti meg.

A törvényszék megjegyzi, hogy a szerződéses jogviszony fennállta alatt ez a vállalkozói díj a szerződéses rendelkezésnek megfelelően ellenszolgáltatásként és nem kártérítés jogcímén jár, mivel a felmondás időszaka alatt mindkét fél köteles nyújtani a szerződésben felvállalt szolgáltatásokat.

ár az alperes a jognyilatkozat hatályosulását más tényekhez kötötte azonban fellebbezése tartalmazta azt kiinduló jogértelmezést is, amely a törvényszék jogi álláspontjának alapja, ezért a másodfokú bíróság a járásbíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján a fenti indokok miatt megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította.

Miután az alperes fellebbezése eredményre vezetett, és a felperes mind az első-, mind a másodfokú eljárásban pervesztesnek bizonyult, a törvényszék a Pp. 239. § és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperesnek a perindítás során felmerült

perkölttségének a megfizetésére, amely tartalmazza az alperes által lerótt 450.000,- Ft fellebbezési illetéket, valamint a 300.000,- Ft első- és másodfokú ügyvédi munkadíjat

Az ügyvédi munkadíjat a törvényszék mérlegeléssel - mérsékelt összegben - állapította meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) és (6) bekezdése alapján, tekintettel arra, hogy a per tárgya viszonylag egyszerű jogkérdés eldöntésére irányult, amelyhez képest az elsőfokú eljárás túlbonyolódott, a jogi képviselő által a jogvita eldöntéséhez szükséges munkához képest ez a munkadíj látszott megállapíthatónak.

Székesfehérvár, 2014. november 17.

. Ébner Vilmos sk. a
tanács elnöke. Soósné
dr. Steffler Györgyi sk.
előadó bíró. Füssy Béla
sk. bíró

A kiadmány hitelül: